

[Elmquist.]

forældede System, og vi har anvist den Vej, jeg her har omtalt. Men overfor dette har vi mødt stærk Modstand. Modstanden har vi først og fremmest mødt fra Højesteret, der nødvendig vil af med den Ret, som Højesteret har til selv at bestemme, hvem der maa møde for Rettens Skranke. Der er maaske ikke noget at sige til, at Højesteret gerne vil beholde denne Ret; i øvrigt er der det at bemærke, at Højesteret ikke har denne Ret ubetinget; Højesteret maa finde sig i, at visse Embedsmænd møder og procederer for Retten; jeg kan nævne Rigsadvokaten, jeg kan nævne Generalauditøren, som Højesteret ogsaa er pligtig at lade møde, uden at Højesteret har nogen Indflydelse paa, hvem det bliver; nu er Højesteret altsaa saa heldig at have faaet en saa fortræffelig Generalauditør som den nuværende, men Højesteret maa tage den Generalauditør, som den til enhver Tid siddende Regering udnævner.

Højesteret er imidlertid imod at give Afkald paa det Privilegium, Højesteret her har, og det er maaske ret menneskeligt. Imod det er endvidere Retsplejeudvalgets Flertal. Men hvem bestaar dette Flertal af? Ja, det bestaar af Embedsmændene og Højesteretsagførerne i Udvalget; Sagførerne i Retsplejeudvalget har derimod sluttet sig til en Ændring i den af os foreslaaede Retning. Der er maaske ikke noget underligt i, at Embedsmændene i Retsplejeudvalget, naar de først har faaet Sagen forelagt, efter at Højesterets Erklæring i Forvejen var indhentet, gennem denne Erklæring er blevet bestyrket i ogsaa at være imod en Ændring. Og endelig har vi mødt Modstand i Folketingsudvalget fra forskellige Sider. Overfor denne Modstand har den højtærede Justitsminister, hvis Mod jeg ellers altid beundrer, jeg vil ikke sige: ikke povet, jeg vil hellere sige: ikke ønsket at gøre det, som er blevet den almindelige Betegnelse for den Slags Handlinger, at gøre Panterspringet.

Vi har da fra vor Side resigneret og i Stedet for Panterspringet taget Del i det lille, meget beskedne Menuethop, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller, det ærede Medlem Hr. C. C. Heilesen og det ærede Medlem Hr. Pürschel har ment at kunne

fordriste sig til. Vi har gjort det i Erkendelse af, at et Hul i den Mur, der omgiver Højesteret, er bedre end intet, og vi har gjort det, vil jeg gerne tilføje, i Forvisning om, at naar en Gang dette Hul er boret, og naar en Række dygtige Overretsagførere og Landsretssagførere i en Række Aar har mødt for deres Klienter, selv om det kun bliver, naar disse er appellindstævnte, vil Befolkningen og dens Repræsentanter sikkert endnu klarere indse det urimelige i, at disse Sagførere ikke ogsaa maa møde for deres Klienter, naar disse ønsker at appellere, og saa vil den Dag sikkert ikke være fjern, da de meget forsigtige Herrer, der nu kun tør tage det lille Menuethop, vil vove ogsaa det mere dristige: at foretage Panterspringet.

Jeg vil da slutte med at sige: Vi mener, at det Kompromis, der her foreligger, er et Fremskridt, omend et alt for lille Fremskridt, men vi har den sikre Tro, at dette lille Fremskridt, som aabner Adgangen for Befolkningens egne Tillidsmænd til at møde for Højesteret, vil blive Indledningen til en almindeligere Adgang til at møde for Højesteret mod visse Kauteler som f. Eks. dem, jeg før har nævnt. I Tillid dertil nøjes vi denne Gang med dette, selv om jeg tror, at vi kunde have faaet Flertal her i Salen for det, vi er gaaet ind for, og glæder os over, at det, at Sagen er blevet rejst, dog denne Gang har ført til det første Resultat paa Vejen frem mod det, der er Maalet, nemlig mod en billigere og mere rationel Adgang for Befolkningen til at faa deres Sager frem for Landets højeste Domstol.

Ordføreren (Pürschel): Under Hensyn til den overordentlig store Vigtighed, det har, at vi bliver færdige med denne Sag i Dag, skal jeg tillade mig at henstille, at ærede efterfølgende Talere ikke kommer ind paa en Drøftelse af det Indlæg, vi lige nu har hørt. Det forekommer mig, at det ærede Medlem i nogen Maade brød med den Praksis, der hersker, saa vidt jeg har forstaaet det, ikke at tale udførligt, i alt Fald ikke polemisk, om Ting, hvorom der er Enighed. Emnet er utvivlsomt interessant, men en Diskussion om det i Øjeblikket kan kun have akademisk Interesse, og idet jeg holder mig til det ærede Medlems Billede, vil jeg sige, at til et Menuethop